

Arrest

nr. 52 358 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, meer bepaald wenste hij zich te beroepen op punt 2.3 van de instructie van 19 juli 2009.

1.2. Deze aanvraag werd op 13 augustus 2010 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Verzoeker werd hiervan op 25 augustus 2010 in kennis gesteld. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.3. Op 25 augustus 2010 kreeg verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

1.4. De motieven van de bestreden beslissing (zie punt 1.2.) luiden al volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2009 werd ingediend door :

(S.R.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 13.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag ingediend werd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (dat hij onvoldoende kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten, van Romaorigine is, er niet kan overleven en voor zijn leven vreest) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de onvtankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Daarentegen bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene beroept heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkene slaagt er zodoende niet in om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor het criterium 2.3.

Betrokkene wenst beroep te doen op prangende humanitaire situaties aangezien zijn verwijdering in strijd zou zijn met het EVRM. Maar betrokkene geeft niet aan wat die prangende humanitaire situatie juist moge zijn en tegen welk artikel van het EVRM dit in strijd zou zijn. Betrokkene bewijst dus niet dat hij in aanmerking komt voor prangende humanitaire situaties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een gevaar vormde voor de openbare orde of de nationale veiligheid en nooit in aanraking is geweest met de politie of met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in de Belgische samenleving geïntegreerd en perfect aangepast heeft, de landstalen wil leren en een uitgebreide vriendenkring heeft maar legt hiervan geen enkel stavingsstuk voor.

Ten slotte beweert betrokkene dat hij discriminatie en bedreigingen vreest indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Doch legt hij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan de betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene voor discriminatie en bedreigingen vreest volstaat niet om aanvaard te worden als basis voor regularisatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008),

aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast begrijpt de Raad tevens dat verzoeker de schending van de rechten van de verdediging, de zorgvuldigheidsnorm, het redelijkheidsbeginsel en de materiele motiveringsplicht opwerpt.

3.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: "Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen. De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad. De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag. In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen. In de bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat verzoeker de familieband niet zou bewijzen om zich te kunnen beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Nochtans legde verzoeker een kopie voor van de identiteitskaart van het betrokken familielid, nl. van zijn zuster Gashi Valbone, geboren te Skivjane-Dakovica op 17.06.1974. Verwerende partij kan dus niet ontkennen dat ze weet over welk familielid het gaat. Tevens legde verzoeker bewijzen voor van de financiële tenlasteneming door de zuster naar het land van herkomst (ten laste zijn bij de EU-burger). In de bestreden beslissing wordt echter zonder meer gesteld dat het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop verzoeker zich beroept geen voldoende bewijskracht zou hebben om te kunnen spreken van verwantschap. Indien verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerk gegaan, dan had zij deze familieband heel eenvoudig kunnen nagaan. Minstens had zij aan verzoeker de kans dienen te bieden om nadere bewijzen voor te brengen indien verwerende partij dit noodzakelijk achtte. Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot het ongegrond verklaren van de aanvraag met bevel het grondgebied te verlaten zonder verzoeker de kans te geven zich te verdedigen en/of nadere gegevens voor te leggen. Dit druist in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009. Tevens impliceert dit (om het scheiden van de familieleden) een inbreuk op de artikelen van het EVRM waaronder de artikelen 3 en 8. Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat verwerende partij zonder meer stelt dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij in aanmerking komt voor prangende humanitaire omstandigheden. Verwerende partij legt hierbij zomaar de bijgevoegde stukken naast zich neer, nl. om de bewijzen van financiële tenlasteneming door de zuster, de bewijzen van verbranden huis, de foto's ervan,... Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. De voorgelegde bewijzen worden door verwerende partij echter zonder meer naast zich neergelegd. Ook op dit punt omvat de bestreden beslissing dan ook een inbreuk op bovenvermelde aangehaalde artikelen. Tevens stelde verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij discriminatie en bedreigingen vreest indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Verwerende partij stelt zelfs dat verzoeker hiervan geen begin van bewijs zou leveren. Ten overvloede dient te worden verwezen naar de bewijsstukken die verzoeker wel degelijk heeft voorgelegd bij zijn aanvraag, nl. de bewijzen van het verbranden van zijn huis, de foto's ervan,... Het spreekt voor zich dat deze stukken wel

degelijk minstens een begin van bewijs vormen. Het feit dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing zonder meer de bewijsstukken naast zich neerlegt die verzoeker bij zijn aanvraag voegde, maakt eveneens een inbreuk uit op bovenvermelde aangehaalde artikelen. Daarnaast verwijst verzoeker nog naar de stukken waaruit blijkt dat verzoeker Nederlandse lessen heeft gevolgd / volgt. Verwerende partij stelt dan ook zonder nader onderzoek ten onrechte dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij zich in de Belgische samenleving heeft geïntegreerd, de landstalen wil leren,... Indien verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerk gegaan, dan had zij deze gegevens heel eenvoudig kunnen nagaan. Minstens had zij aan verzoeker de kans dienen te bieden om nadere bewijzen voor te brengen indien verwerende partij dit noodzakelijk achtte. Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot het ongegrond verklaren van de aanvraag met bevel het grondgebied te verlaten zonder verzoeker de kans te geven zich te verdedigen en/of nadere gegevens voor te leggen. Ook dit impliceert een inbreuk op bovenvermelde aangehaalde artikelen. In de bestreden beslissing is dan ook geen enkele rekening gehouden met bovenvermelde concrete omstandigheden van verzoeker. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen zonder grondig onderzoek. Verzoeker uitwijzen zou in strijd zijn met elke menselijke waardigheid, het E.V.R.M. en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie. De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens om. artikelen 3 en 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a, dd. 1907.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie."

3.3. De rechten van verdediging vinden principieel geen toepassing in het administratieve recht. De rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak zijn alleen in tuchtzaken toepasselijk en zijn derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen. (zie R.v.St., nr. 155.170 van 16 februari 2006 en R. v. St., nr. 124.957 van 3 november 2007).

3.4. Verzoeker stelt voorts dat het bestuur niet tot het onderzoek van de grond van de zaak is gekomen en dat derhalve de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007 en R.v.St., nr. 154.954 van 14 februari 2006).

3.6. De Raad laat vooreerst gelden dat, anders dan dat verzoeker minstens laat uitschijnen, de bewijslast wel degelijk bij verzoeker zelf ligt: hij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat hij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop hij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. In casu heeft verzoeker zich gesteund op criterium 2.3 van de instructie van 19 juli 2009:

"De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de vreemdelingenwet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben".

3.7. Verzoeker diende aldus minstens aan te tonen dat hij een familielid van een burger van de Unie is. Hij legde daarvoor 'een identiteitskaart' voor van 'een burger' van de Unie. Er kan niet ernstig betwist worden dat het voorleggen van een identiteitskaart van een bepaalde persoon op geen enkele wijze een verwantschap aantoonde met deze persoon. Uit geen enkel ander element uit het administratief dossier blijkt bovendien enige band van afstamming of verwantschap met die persoon. Desgevallend kan het bestuur geen onzorgvuldigheid verweten worden. Verzoeker bracht geen geboorteakte, familiecertificaat, uittreksel uit een bevolkingsregister of enig andere document bij, waaruit mogelijk een bloedband of een aanverwantschapsband met de persoon van de bijgebrachte identiteitskaart kan blijken. Desgevallend kan het bestuur geen onzorgvuldigheid verweten worden. De bewijzen van ten lasteneming waar verzoeker op doelt betreffen geldtransactie's, voor kleinere bedragen, van de persoon van de bijgebrachte identiteitskaart naar iemand met dezelfde familienaam als de persoon van de bijgebrachte identiteitskaart. Te weten dat deze familienaam niet diegene van verzoeker is. De verzender van het geld heet G.R. en de ontvanger heet G.H. Deze initialen komen noch overeen met die van verzoeker noch met die van de persoon van de bijgebrachte identiteitskaart. Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken kan immers evenzeer afgeleid worden als zou de persoon van de

bijgebrachte identiteitskaart een vriendin afkomstig uit de dezelfde stad of streek vals verzoeker zijn en de verzender en ontvanger van het geld, de zogenaamde 'ten lasteneming', kunnen evenzeer familie van die vriendin zijn. Zodoende is het duidelijk dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn bloedband of aanverwantschap met een burger van de Unie afdoende aan te tonen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

3.8. In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad er op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Aan hand van de elementen die aanwezig zijn in het administratief dossier, heeft verwerende partij niet anders dan kunnen concluderen dat de verwantschapsband, zoals vereist voor criterium 2.3, niet afdoende werd aangetoond, zodat niet op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd bevonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt evenmin voor.

3.9. Verzoeker beroept zich tot slot op een schending van artikelen 3 en 8 EVRM, omdat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden in zijn land van herkomst. Opnieuw komt het de aan verzoeker toe om hiervan minstens een begin van bewijs bij te brengen. Verzoeker legt als enig overtuigingsstuk foto's van een verbrand huis voor. Het is niet ernstig te beweren dat een dergelijk stuk afdoende zou zijn om een mensonterende, vernederende behandeling of foltering aan te tonen: uit de foto blijkt vooreerst al niet of het verzoekers huis betreft. Men kan aan de hand van de foto's niet achterhalen waarom het huis is afgebrand en al evenmin niet wanneer dit gebeurd zou zijn. Een schending van artikel 3 EVRM kan desgevallend bezwaarlijk worden weerhouden. In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM ziet de Raad niet in van welke familie- of gezinsleden verzoeker dreigt gescheiden te worden. Tevens geldt dat verzoeker nalaat, in concreto, aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (R.v.St., nr. 139.107 van 12 januari 2005). Noch toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Bijgevolg worden er geen schendingen van de artikelen 3 of 8 EVRM aangetoond.

3.10. Tot slot en voor zoveel als nodig wijst de Raad er op dat, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, niet uit verzoekers administratief dossier blijkt dat verzoeker gepoogd heeft zich te integreren in de samenleving. Verzoeker mag dat dan wel beweren in voorliggend verzoekschrift, doch bij zijn aanvraag van 13 november 2009 werden geen stukken bijgebracht die dit staven of verzoekers integratie stofferen. Een loutere verklaring van verzoeker kan ter zake immers niet weerhouden worden als bewijs. Het bestuur wijdt dan ook terecht volgende paragraaf aan verzoekers integratie in de bestreden beslissing. Hetgeen meteen impliceert dat het bestuur ook dit element in overweging genomen heeft maar het niet kon weerhouden om vermelde reden: *"Betrokkene haalt aan dat hij zich in de Belgische samenleving geïntegreerd en perfect aangepast heeft, de landstalen wil leren en een uitgebreide vriendenkring heeft maar legt hiervan geen enkel stavingsstuk voor."*

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC